

SYNTHESE (3.12) Ken je zelf – relaties

Grootmoedig laat Arnold opnieuw in zijn bijdrage het volgende weten.

“ Je losmaken van oude gedragspatronen is gemakkelijker gezegd dan gedaan. Met mijn gedachten volop bij mijn inzicht meditatie over sterven en dood slingert mijn partner het verwijt naar mijn hoofd dat ik veel te traag onze gasten van spijs en drank voorzie, te lang in gesprek met hen blijf. Ik ben mij nergens van bewust (en nog steeds niet). Trouwens ik vind dat het helemaal niet het geval is, je moet je toch ook je gasten 'geestelijk' onderhouden? En als wij met de auto weggaan ben ik weer veel te snel en slaakt zij de nodige zuchten.

Het gevolg is weer eens een hartig woordje en mijn zo moeizaam te verwerven gelijkmoedigheid naar de vaantjes.

Ik doe mijn uiterste best en een simpele confrontatie vanuit de relatie – gewoon door een andere zienswijze – haalt je weer onderuit. Van de andere kant erger ik mij ook niet regelmatig groen en geel aan haar?”

De relatie met een partner is een voortdurende bron van uitdaging. Twee mensen vanuit een geheel verschillende cultuur (het andere gezin vormt ook een cultuur), vorming en ervaring trachten samen verder te gaan. Gaandeweg worden naast de aantrekkelijkheden ook de verzet oproepende aspecten gezien. Alle, maar dan ook alle aspecten zijn gebaseerd op conditioneringen en bezitten geen enkele objectiviteit, zijn volledig subjectief (vergelijkbaar met Spinoza's en Boeddha's idee over eigenschappen). Het is uitsluitend de identificatie van ik of jij met een eigenschap die de aantrekking of het verzet oproept.

Het venijn schuilt in de onbewuste, ja de instinctieve koppeling van dit ik – of jij – met een of andere eigenschap tezamen met het bijbehorende in het emotionele brein opgeslagen gevoel dat ons doet reageren.

Is Arnold traag? Misschien in het ene aspect wel en in het andere niet. Trouwens wie zal bepalen wat de juiste snelheid van serveren is, met ander woorden het beeld van Arnolds partner is geheel en al subjectief en gegrond op haar percepties die alles behalve objectief kunnen zijn.

Nee, Arnold is perfect met zichzelf, maar ziet haar als niet volmaakt; zij is perfect met zichzelf, maar ziet hem als niet volmaakt; beiden leven in dualiteit waar een ik en jij zijn. Zelfs als beiden weten dat elk geheel en al het Zelf is, helpt niet voldoende tegen de diep ingewortelde reflexen. Deze bron van conflicten is de leerschool, door herhaald ervaren moet geleerd worden.

Het is een voortdurende dans tussen de relatieve werkelijkheid van het samenleven en de objectieve werkelijkheid van niet-twee; een bij tijd en wijle vermoeiende en frustrerende dans met soms lange tenen en pijnlijke voeten.

Als je weet wie je bent houd je langzaam op te zijn wie je niet bent.
In de overtuiging dat geen ik-identiteit bestaat, kan deze identificatie losgekoppeld worden van de ervaring ('jij bent te traag') ; door dan als een getuige deze ervaring te beschouwen wordt deze ervaring ontdaan van zijn percepties en zijn emoties. Er ontstaat ruimte, immense ruimte.

Opmerking: in de volgende publicatie zal de techniek van het loskoppelen – het zijn als een getuige – verder uitgediept worden.